

ΔΗΛΩΣΗ
ΓΙΩΡΓΟΥ Α. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ
ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΩΝ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΩΝ

Μετά από 5 χρόνια θυσιών του Ελληνικού λαού, μετά από πέντε μήνες Κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, μετά από ένα Δημοψήφισμα με ανύπαρκτο αντικείμενο και σκοπό, η σημερινή Κυβέρνηση και ένα ευρύ φάσμα πολιτικών δυνάμεων, ζητούν, επιτέλους, τα αυτονόητα.

Την ανάγκη έμπρακτης έκφρασης του εθνικού και πατριωτικού καθήκοντος, που ξεπερνά τις μικροκομματικές σκοπιμότητες, ώστε να ψηφιστεί το σύνολο των προαπαιτούμενων ενεργειών προκειμένου να ξεκινήσουν οι συζητήσεις για ένα νέο μνημόνιο.

Την απαίτηση για εθνική ομοθυμία, ώστε να μην ζήσουμε ένα Grexit. Να αποφύγουμε την άτακτη επάνοδο στη δραχμή, που θα προκαλέσει κατάρρευση της οικονομίας και τεράστια ανθρωπιστική κρίση στη χώρα.

Την ανάγκη ύπαρξης ενός προγράμματος προσαρμογής, για να μπορέσει η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα να βοηθήσει την ρευστότητα του δικού μας, κλειστού πια, τραπεζικού συστήματος.

Την παραδοχή του τέλους των ψευδαισθήσεων, των μύθων, των παραπλανητικών υποσχέσεων προς τον χειμαζόμενο Ελληνικό λαό, περί χρημάτων από τη Ρωσία, διαγραφής του χρέους, κατάργησης του μνημονίου με ένα άρθρο και πολλών ακόμη.

Σήμερα, για πρώτη φορά στα 5 χρόνια, προβλέπεται να ψηφιστούν δύσκολα - πράγματι - μέτρα, από ένα φάσμα πολιτικών δυνάμεων που ποτέ στο παρελθόν δεν συμφωνούσαν.

Χρειάστηκαν 5 χρόνια, προκειμένου η πολιτική ελίτ της χώρας να ομονοήσει στα αυτονόητα.

Όμως, δεν ήταν αναγκαία τα 5 χρόνια προσαρμογής.

Εάν αυτά τα αυτονόητα είχαν τότε, το 2010, την αποδοχή ή τουλάχιστον την στήριξη από τις πολιτικές ηγεσίες - από την δεξιά μέχρι την αριστερά - σήμερα δεν θα χρειαζόμασταν ένα νέο μνημόνιο.

Το δίλημμα σήμερα είναι, αν η χώρα θα μπορέσει να αποφύγει την καταστροφή που έρχεται ή όχι.

Ως προς αυτό, ο καθένας από εμάς κρίνεται από τη στάση που τηρεί αυτές τις κρίσιμες στιγμές.

Ο Πρωθυπουργός, ας αναλάβει τις ευθύνες του και ας διασφαλίσει τις προϋποθέσεις που θα επιτρέψουν να ξεκινήσουν οι συζητήσεις για μια νέα συμφωνία. Σε αυτήν την προσπάθεια, θα έχει την ολόπλευρη συμπαράσταση μας.

Ακόμη και αν σήμερα η Βουλή, στη συντριπτική της πλειοψηφία, ψηφίσει την - εν τέλει - ορθή απόφαση της Κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ να υπάρξει συμφωνία με τους εταίρους, παρά το ότι η συντριπτική πλειοψηφία του Ελληνικού λαού δέχτηκε με ανακούφιση αυτήν την απόφαση, και παρά το ότι κατανοώ και την προσωπική έρημο που περνά ο Πρωθυπουργός, έχοντας και εγώ ζήσει σκληρότατες διαπραγματεύσεις σε μια πολύ πιο επικίνδυνη πολιτική συγκυρία στο παρελθόν, οφείλω να πω ότι αυτό δεν απαλλάσσει των ευθυνών της σημερινής κυβέρνησης.

Πέντε μήνες ψευδαισθήσεων, δήθεν σκληρών διαπραγματεύσεων χωρίς στρατηγική, επέφεραν τεράστιες ζημιές στη χώρα, που θα κληθεί να πληρώσει ο Ελληνικός λαός.

Δεν θα βιώναμε το κλείσιμο των τραπεζών, τις ουρές στα ΑΤΜ, την οικονομική ασφυξία και την ανασφάλεια από την απουσία ρευστότητας στην οικονομία, δεν θα βιώναμε το φόβο του Grexit, την απειλή να μην πληρωθούν οι μισθοί και οι συντάξεις, δεν θα βιώναμε τον ευτελισμό του συνταξιούχου στις ουρές, όλα όσα δηλαδή, με κόπο αποφύγαμε το 2010.

Και όχι μόνο αυτά - ο λογαριασμός είναι βαρύτατος.

Από 2,5% ανάπτυξη, ίσως να φτάσουμε στο 3% ύφεση.

Χάσαμε 50 δις από τις τράπεζες.

Οδηγηθήκαμε σε περισσότερα και σκληρότερα μέτρα που θα γονατίσουν ανέργους, συνταξιούχους και επιχειρήσεις.

Θα πληρώσει η μητέρα, ο άνεργος, ο μικρομεσαίος επιχειρηματίας, ο συνταξιούχος, ο επαγγελματίας, ο νοικοκύρης φορολογούμενος, τα σπασμένα μιας χωρίς σκοπό "επαναστατικής γυμναστικής".

Τεράστιες ευθύνες, έχουν και οι εταίροι - δανειστές μας.

Η Ελλάδα ακόμη και σήμερα πληρώνει με μεγάλο κόστος την αδυναμία της Ευρώπης να αναγνωρίσει έγκαιρα ότι, πέρα από τα λάθη της Ελλάδας, το πρόβλημα είχε και την Ευρωπαϊκή του διάσταση.

Ευρωμόλογα, εγγυήσεις για το χρέος μας, παρεμβάσεις που δεν έγιναν έγκαιρα από την ΕΚΤ το 2010, δημόσιες επενδύσεις χωρών με πλεονάσματα ή και της ίδιας της ΕΕ, θα είχαν αποτρέψει ή έστω μειώσει σημαντικά τις συνέπειες της κρίσης.

Κάθε λύση που προκρίθηκε, ήρθε πολύ αργά και πάντα υπολειπόταν της ανάγκης να πείσει η ΕΕ τις αγορές ομολόγων για την βούληση της Ευρωζώνης να στηρίξει μια πορεία αλλαγών στην Ευρώπη και στην Ελλάδα.

Δυστυχώς, οι δυνάμεις που βρίσκονται στον πυρήνα της Ευρωζώνης, δεν μπορούν ακόμη και αυτή την στιγμή να υπερβούν τα όρια που οι ίδιες έθεσαν από την πρώτη στιγμή και οδήγησαν στο σημερινό αδιέξοδο.

Ωστόσο, όσο εύκολο είναι να κάνουμε σκληρή κριτική στην συντηρητική Ευρώπη, τόσο ολέθριο θα είναι να αναζητούμε εκεί το άλλοθι για τα δικά μας προβλήματα.

Και ξέρουμε ποιά είναι τα λάθη μας.

Ξέρουμε όλοι ποιές είναι οι αιτίες της σημερινής κρίσης.

Ξέρουμε ότι, η κρίση έφερε τα μνημόνια και όχι τα μνημόνια την κρίση.

Ξέρουμε ότι, η πολυδαίδαλη γραφειοκρατία και πολυνομία, η κακοδιαχείριση, ο συγκεντρωτισμός του κεντρικού κράτους που στερεί οξυγόνο από την αυτοδιοίκηση και την περιφέρεια, το απάνθρωπα αργό σύστημα απόδοσης δικαιοσύνης, οι αβελτηρίες και αδικίες του φορολογικού συστήματος, οι αγκυλώσεις και η αναποτελεσματικότητα στη διοίκηση των συστημάτων υγείας και παιδείας, η έλλειψη αποδοτικότητας των συστημάτων πρόνοιας και βεβαίως, το πελατειακό πολιτικό σύστημα, δεν αποτελούν ευθύνη της ΕΕ και των δανειστών μας.

Για αυτόν τον λόγο, για μας, για τις προοδευτικές δυνάμεις, το χρέος μας δεν τελειώνει εδώ.

Γιατί αφορά το μείζον διακύβευμα για τη χώρα, την εκ βάθρων αλλαγή της.

Δυστυχώς, και εδώ, τα μέχρι τώρα δείγματα της Κυβέρνησης ήταν αποκαρδιωτικά. Επέδειξε αρνητικό μεταρρυθμιστικό πνεύμα.

Για τη χώρα και τον Ελληνικό λαό όμως, αποτελεί αδήριτη ανάγκη.

Επιτέλους, ας αναλάβουμε εμείς οι Έλληνες τις δικές μας ευθύνες.

Σήμερα, που ένα ευρύ φάσμα πολιτικών δυνάμεων δείχνει να έχει πάρει αποστάσεις από τη μυθοπλασία και τη συνομωσιολογία, από την αναζήτηση έξωθεν σωτήρων, ας δουλέψουμε όλοι μαζί για ένα δικό μας πρόγραμμα, για ένα ελληνικό πρόγραμμα.

Ένα ελληνικό πρόγραμμα, όχι προσαρμογής, αλλά ριζοσπαστικών αλλαγών στη χώρα.

Και ας ξεκινήσουμε από τα αυτονόητα.

Να οικοδομήσουμε μια δημοκρατία λειτουργική, με διαφάνεια, λογοδοσία, αξιοκρατία, αποτελεσματική, συμμετοχική, που θα τιμά τον κόπο του κάθε Έλληνα και θα αξιοποιεί τον πλούτο της χώρας σωστά, υπεύθυνα, διαμορφώνοντας τις προϋποθέσεις για πραγματική δημιουργία, βιώσιμη ανάπτυξη, αξιοποίηση του πλούσιου ανθρώπινου δυναμικού, των συγκριτικών μας πλεονεκτημάτων.

Πολλά από αυτά, ξεκίνησαν με ισχυρή βούληση το 2009, αλλά σταμάτησαν στα τέλη του 2011.

Αυτές τις δύσκολες ώρες, οι δημοκρατικές και προοδευτικές δυνάμεις του τόπου πρέπει να αναλάβουν τις ευθύνες τους, να αναγνωρίσουν που οδηγεί η έλλειψη συναινέσεων που κυριάρχησε εδώ και πέντε χρόνια και να ανοίξουν το δρόμο για τις μεγάλες αλλαγές που έχει ανάγκη ο τόπος.

Αλλά αυτό προϋποθέτει να τεθεί οριστικό τέλος στους κινδύνους, που με ασυλλόγιστες επιλογές, εκτέθηκε η χώρα.

Ας σεβαστούμε τις θυσίες του Ελληνικού λαού με μια υπόσχεση.

Να δώσουμε χώρο στην ελπίδα, στη φαντασία - όχι στις ψευδαισθήσεις, τη μυθοπλασία και την πόλωση, με την ευγενή άμιλλα των πραγματικών ιδεών και των προτάσεων που θα πάνε την χώρα μπροστά, μακριά και ελεύθερα.